

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **T. Z.**, nar. ...., st. příslušnost Čína, t.č. ...., zastoupen Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, Valtice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2017 č.j. KRPB-94880-16/ČJ-2017-060027-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 19. 4. 2017 č.j. KRPB-94880-16/ČJ-2017-060027-50A, **se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **8 228 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Křížáka, MBA, LL.M., advokáta, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn, přičemž ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že doba zajištění se stanovuje na 30 dnů, tedy od 19. 4. 2017 do

19. 5. 2017. Žalobce byl zajištěn za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Žalobce předně namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, co se týče délky zajištění. Ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno, že doba zajištění se podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 30 dnů, tedy od 19. 4. 2017 do 19. 5. 2017. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 19. 4. 2017 v 00:05 hod. Z důvodu ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že doba zajištění počíná běžet okamžikem omezení osobní svobody a den, v němž byla osobní svoboda omezena, se počítá do celkové doby omezení. Dobu omezení osobní svobody je pak třeba počítat tak, že první den jejího omezení je třeba do této doby zahrnout. Pokud žalovaná napadeným rozhodnutím stanovila dobu zajištění na 30 dnů od okamžiku, kdy byl žalobce omezen na osobní svobodě, je nepochybné, že prvním dnem těchto 30 dnů zajištění je den, v němž k tomuto okamžiku došlo, tj. 19. 4. 2017. Třicátým dnem, tj. posledním dnem možného zajištění podle napadeného rozhodnutí je tak 18. 5. 2017. Žalovaná ovšem ve výroku svého rozhodnutí uvedla vedle 30 denní doby zajištění i datum 19. 5. 2017, což má být den, v němž má být zajištění ukončeno. Rozhodnutí tedy explicitně uvádí datum 19. 5. 2017 a na druhé straně údaj 30 dnů, jenž vede k závěru, že posledním dnem zajištění má být 18. 5. 2017. Tato skutečnost zatěžuje rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti a tudíž rozhodnutí nemůže obstát a mělo by být zrušeno. Žalobce zde odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 4. 11. 2016, sp. zn. 50 A 10/2016.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření poukázala a citovala ustanovení § 129 a 125 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 4, čl. 28 odst. 3 a čl. 42 písm. b) Dublinského nařízení. Dále uvedla, že žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 19. 4. 2017 dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Polici České republiky. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že vstoupil na území ČR bez cestovního dokladu, víza či jiného povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Na základě porovnání jeho otisků prstů prostřednictvím systému Eurodac bylo zjištěno, že dne 16.7.2014 požádal o mezinárodní ochranu v Rakousku. Dalším šetřením bylo zjištěno, že řízení o mezinárodní ochraně již bylo se žalobcem v Rakousku ukončeno, přičemž mu byl udělen zákaz vstupu v délce 5 let. Na základě i dalších skutečností popsanych v rozhodnutí o zajištění, byl žalobce zajištěn za účelem jeho zpětného přijetí dle Dublinského nařízení na území Rakouska. Žalobou napadeným rozhodnutím byla stanovena doba jeho zajištění ode dne 19. 4. 2017 do dne 19. 5. 2017. Je pravdou, že doba zajištění je v napadeném rozhodnutí označena číslovkou 30 a ne 31, která odpovídá přepočtu na dny v časovém rozmezí od data 19. 4. 2017 do data 19. 5. 2017. Dle žalované však takto nesprávně uvedený číselný údaj sám o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť doba trvání zajištění je ve výroku

rozhodnutí vymezena pevným datem, tj. do dne 19.5. 2017, které zcela respektuje lhůtu upravenou v čl. 42 písm. b) Dublinského nařízení a tudíž žalobce není krácen na svém právu.

IV. Posouzení krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud předně k věci uvádí, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v [čl. 7 odst. 1](#) Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v [čl. 8 odst. 1](#) Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V souzené věci je jím zákon o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje v hlavě XI. nazvané zajištění cizince a rozlišuje zde 3 možné varianty zajištění cizince, a sice: za účelem správního vyhoštění (§ 124 - § 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129).

Vůči žalobci byla aplikována varianta posledně zmíněná a k zajištění jeho osoby tak došlo podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Ve výrokové části rozhodnutí o zajištění policie ve smyslu § 126 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že *doba zajištění se podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 30 dnů, tedy od 19.4.2017 do 19.5.2017*. Osobní svoboda žalobce byla omezena dne 19.4.2017, což není mezi účastníka sporné. 30 denní lhůta stanovená žalovaným v rozhodnutí tak uplynula již dne 18.5.2017 a nikoliv až dne 19.5.2017, neboť na rozdíl od počítání běžné lhůty je nutno v tomto případě započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2016, č.j. 10 Azs 275/2015-40). Z výroku rozhodnutí skutečně není zřejmé, kdy mělo zajištění žalobce skončit. Žalovaný v rozhodnutí uváděl, že doba zajištění se stanovuje na 30 dnů. Jak plyne ze shora uvedeného to by znamenalo, že doba zajištění uplynula již dne 18.5.2017 a další den by již pobýval žalobce v zajištění neoprávněně. Pokud by však bylo vycházeno z doby zajištěné omezené pevným datem, tj. od 19. 4. 2017 do 19. 5. 2017 pak by doba zajištění činila nikoliv 30 dnů, ale 31 dnů. Je zřejmé, že tyto dva údaje jsou v rozporu, kdy podle počtu dnů (30) by doba zajištění uplynula již dne 18. 5. 2017, avšak omezená pevným datem by skončila až následující den po uplynutí 31 dnů. Jak je uvedeno výše, tak zajištění nepochybně zasahuje do osobní svobody jednotlivce a doba trvání zajištění by měla být stanovena zcela jednoznačně. Jen tak bude najisto postaveno, kdy uplyne a cizinec bude ze zajištění propuštěn, nedojde-li k prodloužení trvání zajištění.

Soud souhlasí se žalovaným, že nebyly překročeny maximální lhůty stanovené Dublinským nařízením. Současně je třeba uvést, že čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. V posuzovaném případě je však rozhodné, že z výroku rozhodnutí nebylo jednoznačně určitelné, kterým dnem doba trvání zajištění skončila. Soud v této souvislosti odkazuje i na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 4.11.2016.

Výroková část správního rozhodnutí tvoří pomyslný centrální bod, na němž je rozhodnutí jako celek postaveno a zajišťované osobě z něj musí být jednoznačně zřejmá skutečná doba trvání zajištění, a to i vzhledem k povaze tohoto rozhodnutí, kterým dochází ke zbavení osobní svobody. Vada spočívající v rozpornosti výroku při stanovení doby trvání zajištění pevným datem či počtem dní pak tedy způsobuje nezákonnost předmětného rozhodnutí, a to z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost.

S ohledem na výše uvedené nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) po 3.100,- Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky ve znění pozdějších předpisů, tedy celkem 6 200 Kč. Dále krajský soud přiznal ke každému úkonu právní služby náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (tzn. 600 Kč). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je registrovaným plátcem DPH, připočetl soud k odměně za právní zastoupení rovněž částku této daně v sazbě 21 %. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet zástupce žalobce za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. června 2017

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová